

Indenrigsministeren: Sbet jeg selvfølgelig maa fraraade at gaae ind paa de Endringsforslag, som her foreligge, kan jeg væsentlig ganske henholde mig til, hvad jeg har anført under Sagens tidligere Forhandling. Det er nemlig saa langt fra, at det Resultat, Afstemningen dengang gav, var Følgen af en Overraskelse, at der tværtimod gik meget udførlige Forhandlinger forud for samme, og jeg kan derfor ikke troe, at det ærede Thing skulde finde Anledning til at fravige sin dengang tagne Beslutning, med mindre der under den nærværende Discussion var fremkommet nye Momenter, som tidligere vare oversete. Som saadanne har man fremsat Tvivl om, hvorvidt Sagen var fordelagtig for dem, der foretog samme. Jeg kan her henholde mig til, hvad af det ærede Mindretal (Jacobæus) er ytret om, at det er Noget, som er den lovgivende Magt og Regjeringen uvedkommende. Det vilde være en Betragtning af stor Betydning, dersom der var Tale om, ved offentlig Understøttelse at fremstaae Sligt eller endog om at foretage det Hele for offentlig Regning; men naar der ikke fordres Andet end en blot Tilladelse for Private til at sætte et saadant Foretagende i Værk, saa bliver det ganske vist deres egen Sag, selv at bedømme, hvorvidt de ansee det for fordelagtigt eller ikke. Jeg kan ogsaa med det ærede Mindretal være subkommen enig i, at det subsidiaire Forslag under a. er i højeste Maade overflødigt. Der er allerede i § 1 ved forrige Behandling kommen nogle Sætninger ind, som ganske vist ogsaa synes at være uforødnede, men som jeg imidlertid ikke fandt Anledning til at gjøre nogen formelig Indsigelse imod; men det forekommer mig, at her fremtræder det saa stærkt, at der er al Anledning til at bede Thinget om ikke at betræde den Vej, ved enhver Lovbestemmelse at ville foreskrive Alt, hvad der skal udfordres til den loyale Gjennemførelse af en Lovbestemmelse. Jeg troer, at der er saa meget mindre Anledning til at følge et saadant Princip, som det deels omtrent vilde fordobbe Omfanget af alle vore Love, om man vilde foreskrive i dem, fra hvem der skal indhentes Erklæringer, og som det deels er saalangt fra, at den danske administrative Praxis gaaer ud paa ikke at indhente Erklæringer, at dette tværtimod

drives til den høyeste Yderlighed (V. Christensen: Hør!). Det er meget ofte forhaensende at see, hvorledes de rigtigt routinerede Embedsmænd fra ældre Tid kunne udfinde en Mangfoldighed af Personer eller Autoriteter, hvis Erklæringer man puster at tilveiebringe. Det er næsten et heelt Kunststykke, og det kan jo vel være, at det er den nemmeste Maade til foreløbig at faae en Sag ud af Nummer, men ialtsald er det ganske vist, at Praxis er i den Grad for at høre Alle, som paa den sjerne Maade kunne tænkes at have Interesse i slige Sager, og det er derfor aldeles overflødigt at foreskrive det ved en udtrykkelig Bestemmelse. Jeg troer neppe, at det er tilraadeligt i det Hele at bestyrke en saadan Praxis eller forlede til dens Overdrivelse. Forsaavidt Communalbestyrelsernes og Sogneforstanderskabernes Samtykke skulde fordres til Benyttelse af Biveiene, troer jeg ogsaa, at det kommer i Strid med, hvad der ovenfor er bestemt med Hensyn til andre Veie, og at man vel kan have den Tillid til Regjeringen, at den vel vil overveie, hvad der i saa Henseende er ønskeligt at foreskrive eller afværge. Hvad den omtalte engelske Lov angaaer, gaaer den ikke ud paa Andet, end hvad der ogsaa steer her, nemlig at fjerne Hindringer. Forsaavidt den tillige foreskriver Politiforanstaltninger, kan der jo vel opfaastes Tvivl, om saadanne ikke burde optages i denne Lov. Jeg har troet, at det vilde være rigtigere at overlade det til Regjeringen, og den nævnte Parlamentsact vil da være en af de vigtigste Rilder, man maatte the til; Spørgsmaal, som der i Parlamentsacten ikke er tænkt paa, kunne paatrænge sig, og dens Bestemmelser kunne derhos i mange Henseender trænge til at localiseres, hvorfør jeg troer, at det er rigtigtst at overlade det til Regjeringen, efterat have indhentet Erklæringer og Oplysninger fra alle Vedkommende og navnlig fra technische Veibygningssfolk, over hvilke man raader, at overveie, om man i et givet Tilfælde vil gaae ind paa denne Sag, og hvilke Bestemmelser for dens Ordning man vil træffe.

Med Hensyn til det subsidiaire Forslag under b. tør jeg ikke med samme Styrke paa- staae, at den Bestemmelse, som det gaaer ud paa at fjerne, er vedtaget paa samme Maade,